CONCLUSIE VAN ADVOCAAT-GENERAAL
T. ĆAPETA
van 11 december 2025 [1]

**Zaak C-488/24**

**D.V.**
**tegen**
**„Kigas” MB,**
**andere partij in de procedure:**
**Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba**

[verzoek van de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Litouwen) om een prejudiciële beslissing]

„Prejudiciële verwijzing – Consumentenbescherming – Consumentenovereenkomsten – Dienst inzake internationaal vervoer van goederen – Richtlijn 2011/83/EU – Richtlijn consumentenrechten – Artikel 5 – Precontractuele verplichting voor handelaren om informatie te verstrekken aan de consument – Omvang van deze verplichting – Informatie over de voornaamste kenmerken van een overeenkomst – Informatie over de totale prijs van een dienst – Informatie over douanerechten – Richtlijn 2005/29/EG – Richtlijn oneerlijke handelspraktijken – Verdrag betreffende de overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen over de weg (CMR-verdrag) – Artikel 7”

## I. Inleiding

1. Het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing betreft een overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen tussen een consument en een handelaar. Die overeenkomst had betrekking op het vervoer van een aantal persoonlijke bezittingen van die consument van Noorwegen naar Litouwen.

2. Tijdens het vervoer van de goederen werd een werknemer van de handelaar bij binnenkomst in de Europese Unie door de Zweedse douaneautoriteiten tegengehouden en werd hem meegedeeld dat voor de vervoerde goederen douanerechten verschuldigd waren. De handelaar betaalde en verzocht de consument om vergoeding. De consument weigerde het bedrag aan rechten echter te voldoen, op grond dat de handelaar zijn precontractuele informatieverplichting had geschonden door hem niet te informeren over de douaneprocedures die van toepassing waren op het vervoer van goederen.

[1] Oorspronkelijke taal: Engels.

3. In richtlijn 2011/83/EU (hierna: „richtlijn consumentenrechten”)[2] zijn – met het oog op een juist evenwicht tussen een hoog beschermingsniveau voor de consument en het concurrentievermogen van het bedrijfsleven[3] – voorschriften opgenomen ten aanzien van de informatie die een handelaar vóór de sluiting van een overeenkomst aan de consument moet verstrekken. Deze richtlijn preciseert echter niet uitdrukkelijk welke omvang die informatieverplichting heeft; preciezer gezegd blijkt uit de bewoordingen van deze bepaling niet zonder meer hoe ver een handelaar – die een dienst inzake internationaal vervoer van goederen verricht – moet gaan om aan deze verplichting te voldoen.

4. In verband met deze vaagheid wenst de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Litouwen) – de verwijzende rechter in de onderhavige zaak – van het Hof te vernemen of artikel 5, lid 1, van de richtlijn consumentenrechten aldus moet worden uitgelegd dat een handelaar die een internationale vervoerdienst aan een consument verleent, gehouden is om die consument te informeren over de douaneprocedures die op het vervoer van toepassing zijn.

## II. Feiten van het hoofdgeding, prejudiciële vragen en procedure bij het Hof

5. Verzoeker in het hoofdgeding, D.V. (de afzender van de goederen en de consument) heeft met verweerster, „Kigas” MB (hierna: „Kigas”), telefonisch een mondelinge overeenkomst gesloten over het vervoer van goederen.

6. Bij die overeenkomst heeft Kigas, een kleine vennootschap, zich ertoe verbonden om twee motorfietsen, een vierwieler, twee wasmachines en twee drogers, die alle eigendom waren van verzoeker, van Noorwegen naar Litouwen te vervoeren voor een prijs van 450 EUR. Partijen hebben geen schriftelijke vervoerovereenkomst ondertekend en ook geen vrachtbrief opgesteld om de modaliteiten van het vervoer vast te leggen.

7. Op 16 juni 2020 heeft verzoeker de goederen in Noorwegen overgedragen aan verweerster. Volgens een getuigenverklaring heeft een werknemer van verweerster bij de overdracht van de goederen aan verzoeker gevraagd of de goederen bij de douane moesten worden gemeld, maar heeft verzoeker toegelicht dat deze voor hemzelf werden vervoerd.

8. Tijdens het vervoer is een werknemer van verweerster op 17 juni 2020 tegengehouden aan de grens tussen Noorwegen en Zweden en is bij een controle door douaneambtenaren besloten dat de goederen bij invoer in de Europese Unie bij de douane moesten worden aangegeven. Diezelfde dag is een douaneaangifte opgesteld en zijn op de vervoerde goederen douanerechten van 40 899 Zweedse kronen (SEK) (3 890,59 EUR) geheven, die door verweerster zijn voldaan.

9. Op 18 juni 2020 heeft verweerster aan verzoeker een factuur uitgereikt ten bedrage van 4 340,59 EUR (450 EUR voor de vervoerdienst en 3 890,59 EUR voor de rechten die door de Zweedse douaneautoriteiten op de goederen zijn geheven).

[2] Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad en van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 85/577/EEG en van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB 2011, L 304, blz. 64).

[3] Zie overweging 4 van de richtlijn consumentenrechten.

10. Op 20 juni 2020 heeft de vervoerder alle goederen op de overeengekomen plaats in Litouwen afgeleverd, met uitzondering van een van de motorfietsen van verzoeker. Vervolgens heeft verweerster verzoeker meegedeeld dat de achtergehouden motorfiets na betaling van de factuur zou worden overgedragen.

11. Daarop heeft verzoeker een vordering tegen verweerster ingesteld bij de Kauno apylinkės teismas (rechter in eerste aanleg Kaunas, Litouwen), waarbij hij deze rechter heeft verzocht om, ten eerste, de door verweerster uitgereikte factuur van 18 juni 2020 ongegrond te verklaren, te bevestigen dat verzoeker niet gehouden is tot betaling van de daarop vermelde rechten en verweerster te gelasten een nieuwe factuur op te stellen waarop enkel een bedrag van 450 EUR voor de verrichte dienst wordt vermeld, en, ten tweede, verweerster te gelasten de achtergehouden motorfiets onverwijld aan verzoeker terug te geven.

12. Verweerster heeft bij deze rechter een tegenvordering ingesteld, waarmee zij verzoekt om, ten eerste, verzoeker te gelasten 450 EUR te betalen voor het vervoer van de goederen, en, ten tweede, een schadevergoeding toe te kennen ten bedrage van 3 876,76 EUR.

13. Verzoeker heeft voor deze rechter aangevoerd dat verweerster de krachtens artikel 5 van de richtlijn consumentenrechten op haar rustende verplichting om hem vóór de sluiting van de overeenkomst de nodige informatie te verstrekken, niet is nagekomen.

14. Deze bepaling voorziet in de verplichting om informatie te verstrekken met betrekking tot *andere* dan overeenkomsten op afstand of buiten verkoopruimten gesloten overeenkomsten. Hoewel de overeenkomst die in het hoofdgeding aan de orde is, telefonisch is gesloten en dus zou kunnen worden beschouwd als een overeenkomst op afstand of een buiten verkoopruimten gesloten overeenkomst in de zin van artikel 6 van de richtlijn consumentenrechten, heeft de verwijzende rechter in zijn antwoord op een verzoek om inlichtingen van het Hof bevestigd dat de overeenkomst die in het hoofdgeding aan de orde is, moet worden beschouwd als een andere overeenkomst dan een overeenkomt op afstand of een buiten verkoopruimten gesloten overeenkomst, en dus wordt beheerst door artikel 5 van de richtlijn consumentenrechten en niet door artikel 6 ervan.

15. Artikel 5, lid 1, onder a) en c), van de richtlijn consumentenrechten bepaalt:

„1. Voordat de consument door enige andere overeenkomst dan een overeenkomt op afstand of een buiten verkoopruimten gesloten overeenkomst, dan wel een daarmee overeenstemmend aanbod is gebonden, verstrekt de handelaar de consument op duidelijke en begrijpelijke wijze de volgende informatie, indien die informatie al niet duidelijk is uit de context:

a) de voornaamste kenmerken van de goederen of de diensten, voor zover aangepast is aan de gebruikte drager en de goederen of diensten;

[…]

c) de totale prijs van de goederen of diensten, met inbegrip van alle belastingen, of, als door de aard van het goed of de dienst de prijs redelijkerwijs niet vooraf kan worden berekend, de manier waarop de prijs moet worden berekend, en, voor zover van toepassing, alle extra vracht-, leverings- of portokosten of, indien deze kosten redelijkerwijs niet vooraf kunnen worden berekend, in ieder geval het feit dat er eventueel dergelijke extra kosten verschuldigd kunnen zijn”.

16. Op grond van deze bepalingen heeft verzoeker betoogd dat verweerster, door hem niet de relevante informatie over de douanerechten te verstrekken, de verplichting heeft geschonden die krachtens artikel 5 van de richtlijn consumentenrechten op haar rustte. Verzoeker heeft aangevoerd dat hij ingevolge deze schending niet gehouden is tot betaling van de douanerechten.

17. Verweerster heeft daarentegen betoogd dat artikel 5 van de richtlijn consumentenrechten haar niet verplichtte om verzoeker informatie te verstrekken over douanerechten of de documenten die nodig zijn voor douaneprocedures. Verweerster heeft hier tegenover gesteld dat verzoeker, in zijn hoedanigheid van afzender, in feite krachtens artikel 11 van het CMR-verdrag [4] verplicht was om de vervoerder de relevante informatie over de douane te verstrekken.

18. Artikel 11, leden 1 en 2, van het CMR-verdrag bepaalt:

„1. Ter voldoening aan douane- en andere formaliteiten, welke vóór de aflevering van de goederen moeten worden vervuld, moet de afzender de nodige bescheiden bij de vrachtbrief voegen of ter beschikking van de vervoerder stellen en hem alle gewenste inlichtingen verschaffen.

2. De vervoerder is niet gehouden de nauwkeurigheid en de volledigheid van deze bescheiden en inlichtingen te onderzoeken. De afzender is jegens de vervoerder aansprakelijk voor alle schaden, die kunnen voortspruiten uit de afwezigheid, onvolledigheid of onregelmatigheid van deze bescheiden en inlichtingen, behoudens in geval van schuld van de vervoerder."

19. Bij beslissing van 17 mei 2023 heeft de Kauno apylinkės teismas de vordering van verzoeker gedeeltelijk toegewezen en de tegenvordering van verweerster volledig toegewezen, waarbij verweerster is gelast de motorfiets aan verzoeker terug te geven en verzoeker is gelast aan verweerster het bedrag van 450 EUR voor het vervoer van de goederen te betalen, alsmede 3 876,76 EUR schadevergoeding.

20. Tegen deze beslissing is vervolgens hoger beroep ingesteld bij de Kauno apygardos teismas (rechter in tweede aanleg Kaunas, Litouwen), die de beslissing van de lagere rechter bij beslissing van 16 november 2023 heeft bevestigd.

21. Volgens deze rechterlijke instanties zijn in casu zowel de bepalingen inzake consumentenovereenkomsten van de Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (burgerlijk wetboek van de Republiek Litouwen) als de bepalingen van het CMR-verdrag van toepassing. Voorts stellen zij vast dat in het geval van strijdigheid tussen de nationale regeling voor betrekkingen met consumenten en de bepaling in artikel 11 van het CMR-verdrag, deze laatste dient te prevaleren. Op basis van deze redenering en zich aansluitend bij die van verweerster hebben deze rechterlijke instanties geoordeeld dat verzoeker, als afzender van de goederen, niet had voldaan aan zijn verplichting om verweerster de informatie en de documenten te verstrekken die nodig waren om de douaneformaliteiten te vervullen, en dat verzoeker derhalve gehouden is tot vergoeding van de door verweerster in verband met de douanerechten gemaakte kosten.

22. Tegen deze beslissing van de Kauno apygardos teismas heeft verzoeker cassatieberoep ingesteld bij de verwijzende rechter in de onderhavige zaak.

[4] Verdrag betreffende de overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen over de weg, ondertekend te Genève op 19 mei 1956 (hierna: „CMR-verdrag").

23. Deze rechter vraagt zich af of artikel 5, lid 1, onder a), van de richtlijn consumentenrechten aldus moet worden uitgelegd dat een handelaar die een internationale vervoerdienst aan een consument verleent, gehouden is om die consument te informeren over de douaneprocedures die op het vervoer van toepassing zijn.

24. In het geval dat een dergelijke verplichting bestaat, wenst de verwijzende rechter te vernemen wat de reikwijdte en de omvang van die verplichting zijn. Meer in het bijzonder vraagt deze rechter zich af of deze informatieverplichting inhoudt dat de handelaar i) de consument moet wijzen op de specifieke documenten die aan de douaneautoriteiten moeten worden overgelegd, en ii) de specifieke hoogte van de toepasselijke douanerechten moet berekenen en aan de consument moet meedelen, dan wel of het voldoende is de consument er enkel op te wijzen dat douanerechten *kunnen* worden geheven.

25. Verweerster is een professional op het gebied van internationaal vervoer van goederen, maar de verwijzende rechter betwijfelt of het evenredig zou zijn dat de professional met het oog op de berekening van de toepasselijke douanerechten wordt belast met het onderzoek naar de bijzonderheden van elk van de goederen die voor vervoer aan hem worden overgedragen en de relevante vereisten voor elk vervoer.

26. De verwijzende rechter merkt op dat het antwoord op de vraag naar de reikwijdte en de omvang van de krachtens artikel 5 van de richtlijn consumentenrechten op de handelaar rustende verplichting om de consument te informeren over de douaneprocedures die tijdens een internationaal vervoer van toepassing zijn, hem in staat zal stellen om uit te maken welke partij in het hoofdgeding de nadelige gevolgen moet dragen van de onbevredigende uitvoering van de douaneprocedures, en vervolgens vast te stellen welke van de partijen de kosten moet dragen van de door verweerster tijdens het vervoer betaalde douanerechten.

27. Tegen deze achtergrond heeft de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1) Moet artikel 5, lid 1, onder a), van [de richtlijn consumentenrechten], hetwelk de handelaar verplicht om de consument informatie te verstrekken over de kenmerken van de diensten, aldus worden uitgelegd dat een handelaar die een internationale vervoerdienst aan een consument verleent, gehouden is om deze consument te informeren over de douaneprocedures die van toepassing zijn op het vervoer? Indien artikel 5, lid 1, onder a), van [de richtlijn consumentenrechten] aldus moet worden uitgelegd dat het de handelaar de verplichting oplegt om de consument te informeren over de douaneprocedures die van toepassing zijn op internationaal vervoer, is het dan voldoende dat de handelaar vermeldt dat de afzender (de consument) voor de nodige bescheiden voor de douaneprocedures moet zorgen en de douanerechten moet betalen, of moet de handelaar gedetailleerde informatie (een lijst) verstrekken betreffende de specifieke documenten die aan de douaneautoriteiten moeten worden overgelegd en de toepasselijke tarieven (bedragen) van de douanerechten?

2) Brengt de in artikel 5, lid 1, onder c), van [de richtlijn consumentenrechten] neergelegde verplichting voor de handelaar om de consument informatie te verstrekken over de prijs van de goederen of diensten, met inbegrip van alle belastingen, of, als door de aard van het goed of de dienst de prijs redelijkerwijs niet vooraf kan worden berekend, de manier waarop de prijs moet worden berekend, en, voor zover van toepassing, alle extra vracht-, leverings- of portokosten of, indien deze kosten redelijkerwijs niet vooraf kunnen worden berekend, in ieder geval het feit dat er eventueel dergelijke kosten verschuldigd kunnen zijn, voor de

handelaar die de internationale vervoerdienst verricht de verplichting met zich mee om de consument in te lichten over de douanerechten (de tarieven en bedragen van de rechten) die van toepassing zijn op het specifieke vervoer?”

28. Het Hof heeft schriftelijke opmerkingen ontvangen van de Tsjechische en de Litouwse regering en van de Europese Commissie.

29. Het Hof heeft overeenkomstig artikel 76, lid 2, van zijn Reglement voor de procesvoering beslist om zonder pleitzitting uitspraak te doen.

## III. Analyse

### *A. Inleidende opmerkingen over de prejudiciële vragen*

30. De twee vragen van de verwijzende rechter moeten samen worden behandeld. Met zijn vragen wenst deze rechter in wezen te vernemen of de krachtens artikel 5, lid 1, van de richtlijn consumentenrechten aan handelaren opgelegde verplichting om de consument te informeren over de voornaamste kenmerken van de goederen of de verrichte dienst [artikel 5, lid 1, onder a)] en de totale prijs van de goederen of diensten [artikel 5, lid 1, onder c)], aldus moet worden uitgelegd dat handelaren informatie moeten verstrekken over de douaneprocedures waaraan die goederen of die dienst kunnen worden onderworpen en, zo ja, hoe gedetailleerd die informatie moet zijn.

31. Het lijkt het mij nuttig om voorafgaand aan mijn analyse van deze vragen enige context te schetsen: ik zal ten eerste ingaan op de heffing van douanerechten op goederen die vanuit Noorwegen het grondgebied van de Unie binnenkomen (onderdeel B) en ten tweede op de relevantie van artikel 11 van het CMR-verdrag voor de onderhavige zaak (onderdeel C).

32. Mijn analyse van de prejudiciële vragen zal vervolgens uit twee stappen bestaan.

33. Om te beginnen zal ik onderzoeken of douaneprocedures redelijkerwijs kunnen worden beschouwd als een van de „voornaamste kenmerken”, in de zin van artikel 5, lid 1, onder a), van de richtlijn consumentenrechten, van een dienst inzake internationaal vervoer van goederen. Op basis van die analyse zal ik concluderen dat het begrip „voornaamste kenmerken” in het kader van een overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen aldus moet worden uitgelegd dat het douaneprocedures omvat en zodoende een handelaar die een dergelijke dienst verleent, de verplichting oplegt om de consument er vóór de sluiting van de overeenkomst op te wijzen dat op de vervoerde goederen douanerechten *kunnen* worden geheven (onderdeel D).

34. Vervolgens zal ik onderzoeken welke omvang deze verplichting heeft. Meer in het bijzonder zal ik onderzoeken of deze verplichting voor een handelaar inhoudt dat hij de consument gedetailleerde informatie moet verstrekken over de specifieke documenten die voor douaneprocedures moeten worden overgelegd, alsook over de specifieke tarieven en bedragen van de douanerechten, met het oog op de berekening van de totale hoogte van de rechten voor elk vervoer (onderdeel E).

### *B. Context van de douaneprocedures in de onderhavige zaak*

35. Noorwegen is lid van de Europese Economische Ruimte (EER), maar niet van de Europese douane-unie. De Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (hierna: „EER-Overeenkomst") breidt de interne markt van de Unie uit tot Noorwegen door het vrije verkeer te waarborgen van goederen die aan de productvoorschriften van de Unie voldoen; de douanegrenzen of -formaliteiten tussen Noorwegen en de Europese Unie heft zij echter niet op. [5]

36. Dit betekent dat alle goederen die vanuit Noorwegen naar het douanegebied van de Europese Unie worden vervoerd, op de plaats van binnenkomst bij de douane moeten worden aangebracht, en onderworpen zijn aan invoerprocedures en -rechten, tenzij een specifieke vrijstelling of preferentiële behandeling van toepassing is.

37. Krachtens de EER-overeenkomst kunnen goederen die van oorsprong zijn uit Noorwegen en vergezeld gaan van de nodige documenten waaruit de preferentiële oorsprong blijkt, in aanmerking komen voor rechtenvrije invoer in de Europese Unie.

38. Goederen die niet van oorsprong zijn uit Noorwegen of goederen waarvan de preferentiële oorsprong niet kan worden aangetoond, blijven echter onderworpen aan het gemeenschappelijk douanetarief van de Unie en aan de toepasselijke invoer-btw of accijnzen, ongeacht of de vervoerde goederen voor persoonlijk gebruik dan wel voor een handelstransactie zijn bestemd. [6]

39. Wat dit betreft zij erop gewezen dat uit de verwijzingsbeslissing niet duidelijk blijkt of de voor verzoeker vervoerde goederen afkomstig waren uit de EU, uit Noorwegen of uit een derde land, en dus evenmin of de goederen mogelijk waren vrijgesteld van de opgelegde rechten.

40. Zoals opgemerkt hadden de goederen alleen in aanmerking kunnen komen voor een dergelijke vrijstelling wanneer zij op het moment van aanbrengen bij de douaneautoriteiten in Zweden vergezeld waren geweest van de vereiste bewijzen van oorsprong. Partijen in het hoofdgeding hebben echter niet betwist dat verzoeker (de afzender/consument) aan verweerster (de vervoerder/handelaar) geen documenten of informatie voor dergelijke procedures heeft verstrekt. In casu staat ook buiten kijf dat verweerster verzoeker geen gedetailleerde informatie heeft verstrekt over de douaneprocedures, de toepasselijke vrijstellingen en de daarvoor geldende vereisten.

### *C. Toepasselijkheid van artikel 11 van het CMR-verdrag in de onderhavige zaak*

41. Alvorens te onderzoeken welke inhoud en omvang de precontractuele informatieverplichting van een handelaar met betrekking tot douanerechten heeft, zal ik kort ingaan op de – door de schriftelijke opmerkingen van de Tsjechische regering ondersteunde – argumenten die verweerster met betrekking tot artikel 11 van het CMR-verdrag heeft aangevoerd.

[5] Zie in die zin EER-Overeenkomst, deel II, hoofdstuk 3 („Samenwerking op het gebied van douaneaangelegenheden en handelsbevordering"), artikel 21.

[6] Zie in die zin EER-Overeenkomst, deel II, hoofdstuk 1 („De grondbeginselen"), artikel 8, lid 2, en artikelen 9 en 10.

42. De Tsjechische regering pleit voor een strikte uitlegging van de informatieverplichting van een handelaar en stelt dat een overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen die géén douane-expeditiedienst omvat (zoals in casu het geval lijkt te zijn)[7], een handelaar er enkel toe bindt de goederen te vervoeren en hem dus niet verplicht om de consument over de toepasselijke douanerechten te informeren, aangezien een dergelijke dienst geen deel uitmaakt van de gesloten overeenkomst.

43. Ter onderbouwing van dit argument beroept de Tsjechische regering zich op artikel 11 van het CMR-verdrag, dat de afzender van de goederen (die in casu tevens de consument is) de verplichting oplegt om de handelaar de bescheiden en alle andere inlichtingen te verschaffen die hij nodig heeft om de douaneprocedures te kunnen doorlopen. Alvorens te beoordelen of een dergelijke verplichting van de consument van invloed moet zijn op de precontractuele informatieverplichting van een handelaar, moet eerst worden nagegaan of dit verdrag van toepassing is op de feiten van de onderhavige zaak.

44. Het CMR-verdrag is het rechtsinstrument dat de aansprakelijkheid van vervoerders regelt bij internationaal vervoer van goederen over de weg. Dit verdrag is ingevolge artikel 1 ervan van toepassing op iedere overeenkomst onder bezwarende titel voor het vervoer van goederen over de weg door middel van voertuigen, wanneer de plaats bestemd voor inontvangstneming van de goederen en de plaats bestemd voor de aflevering, zoals deze zijn aangegeven in de overeenkomst, gelegen zijn in twee verschillende landen, waarvan tenminste één een bij het Verdrag partij zijnd land is.

45. De onderhavige zaak betreft een geschil over een overeenkomst voor het vervoer van goederen over de weg waarin een adres in Noorwegen als plaats van inontvangstneming was aangegeven en een adres in Litouwen als plaats van aflevering. Aangezien zowel Noorwegen als Litouwen partij zijn bij het CMR-verdrag[8], is volledig voldaan aan de voorwaarden voor de toepassing van dit verdrag zoals die zijn neergelegd in artikel 1 ervan.[9]

46. Het CMR-verdrag regelt hoofdzakelijk de verplichtingen en de beperkte aansprakelijkheid van de vervoerder in het internationale wegvervoer en verplicht de afzender om de documenten en informatie te verstrekken die voor het vervullen van de douaneformaliteiten nodig zijn.

47. Van meet af aan moet echter worden opgemerkt dat het CMR-verdrag, zoals de Litouwse regering in haar schriftelijke opmerkingen heeft aangegeven, „geenszins alle privaatrechtelijke kwesties regelt die voortvloeien uit een overeenkomst tot vervoer van goederen over de weg", en evenmin kwesties rond consumentenbescherming regelt (met inbegrip van kwesties rond de informatieverplichting van handelaren) wanneer een overeenkomst tussen een consument en een handelaar wordt gesloten.[10]

[7] Een dergelijke dienst zou inhouden dat de handelaar voor de consument als douane-expediteur of douaneagent optreedt en wordt ingehuurd om ervoor te zorgen dat de douaneaangifte correct is, de rechten en heffingen juist worden berekend en de betaling wordt ontvangen, zodat de goederen de grens vlot kunnen passeren. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat partijen het eens zijn over het feit dat een dergelijke overeenkomst niet is gesloten.

[8] Zie *United Nations Treaty Series*, deel 1208, blz. 427, beschikbaar op: https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=XI-B-11-a&chapter=11&clang=_en.

[9] Zie naar analogie arrest van 4 mei 2010, TNT Express Nederland (C-533/08, EU:C:2010:243, punten 34 en 35 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

[10] Zie in die zin Verenigde Naties, *Commentary on the Convention of 19 May 1956 on the Contract for the International Carriage of Goods by Road (CMR)*, 1975, blz. 4, punt 9, beschikbaar op: https://unece.org/fileadmin/DAM/trans/doc/2006/sc1cmr/commentary.pdf.

48. De verplichting van de consument uit hoofde van artikel 11 van het CMR-verdrag om een handelaar de voor de douaneformaliteiten vereiste inlichtingen en bescheiden te verstrekken, ontstaat bovendien pas *na* de sluiting van de overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen.

49. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat deze postcontractuele verplichting leidt tot uitsluiting van de precontractuele verplichting van de handelaar om de consument te informeren over de douaneprocedures die van toepassing zullen zijn en over de documenten die de consument mogelijk aan de vervoerder moet verstrekken. Een andere conclusie zou mijns inziens indruisen tegen de hoofddoelstelling van de richtlijn consumentenrechten: het waarborgen van een hoog niveau van consumentenbescherming.

50. De verplichting voor een afzender om dergelijke documenten te verstrekken, ontstaat dus pas nadat een overeenkomst is gesloten en kan dan ook geen invloed hebben op de precontractuele informatieverplichting van een handelaar.

### *D. Moeten douanerechten worden beschouwd als een van de voornaamste kenmerken van een overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen?*

51. Artikel 5, lid 1, onder a), van de richtlijn consumentenrechten bepaalt duidelijk dat een handelaar de consument vóór de sluiting van een overeenkomst voor een goed of dienst alle relevante informatie moet verstrekken met betrekking tot de voornaamste kenmerken van dat goed of die dienst.

52. De verwijzende rechter merkt in de context van overeenkomsten tot internationaal vervoer van goederen op dat het begrip „voornaamste kenmerken” enerzijds strikt kan worden uitgelegd, namelijk aldus dat het enkel ziet op informatie over de rechtsverhouding betreffende vervoer (zoals de plaats waar de goederen worden opgehaald, de plaats van levering, de route en de prijs), maar niet op informatie over douaneprocedures en de documenten die voor deze procedures nodig zijn, en anderzijds ruim kan worden uitgelegd, namelijk aldus dat het begrip „voornaamste kenmerken” ook ziet op informatie over de douaneprocedures die op het vervoer van toepassing zijn.

53. De informatieverplichting moet worden begrepen in de ruimere context van de doelstellingen die de wetgever met deze richtlijn nastreeft.

54. Tegen deze achtergrond moeten, gelet op de in artikel 1 van de richtlijn consumentenrechten neergelegde doelstellingen, namelijk bijdragen aan de goede werking van de interne markt en een hoog niveau van consumentenbescherming waarborgen, de werkingssfeer van deze richtlijn [11] en dus het begrip „informatie” in de zin van artikel 5 van die richtlijn ruim worden uitgelegd.

55. Het Hof heeft zich nog niet eerder uitgesproken over de omvang van de uit artikel 5 van de richtlijn consumentenrechten voortvloeiende informatieverplichting, maar ik ben van mening dat nuttige aanwijzingen voor het antwoord op de vraag hoe het Hof de omvang van deze verplichting zou moeten uitleggen, kunnen worden gevonden in de uitlegging die het met

[11] Zie arrest van 24 februari 2022, Tiketa (C-536/20, EU:C:2022:112, punt 30).

betrekking tot artikel 7 van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken [12] heeft gegeven over wanneer er sprake is van een misleidende omissie van essentiële informatie die een handelaar vóór de sluiting van een overeenkomst aan de consument moet verstrekken.

56. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat de begrippen in de richtlijn consumentenrechten en de richtlijn oneerlijke handelspraktijken zoveel mogelijk op dezelfde wijze moeten worden uitgelegd, omdat beide richtlijnen gebaseerd zijn op artikel 114 VWEU en gericht zijn op het waarborgen van een hoog niveau van consumentenbescherming in het wettelijke en bestuursrechtelijke kader waarop zij betrekking hebben. [13]

57. Het Hof kan de richtlijn oneerlijke handelspraktijken en de daarover ontwikkelde rechtspraak dus als richtsnoeren gebruiken voor de uitlegging van de richtlijn consumentenrechten, en meer in het bijzonder om vast te stellen of het de bedoeling van de Uniewetgever is geweest dat de in artikel 5 van deze tweede richtlijn vastgelegde informatieverplichting ziet op de verplichting om in het kader van overeenkomsten tot internationaal vervoer van goederen informatie over douaneprocedures te verstrekken.

58. Uit artikel 7, lid 4, van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken blijkt, en in de over deze richtlijn ontwikkelde rechtspraak [14] is herhaald, dat de informatie die een handelaar vóór de sluiting van een overeenkomst aan de consument moet verstrekken wordt gevormd door alle *essentiële informatie* die de gemiddelde consument, naargelang de context van die overeenkomst, nodig heeft om een geïnformeerd besluit over een transactie te nemen en waarvan de weglating de gemiddelde consument ertoe brengt of kan brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen. [15]

59. Dit betekent dat een handelaar die nalaat een consument informatie te verstrekken die er waarschijnlijk toe zou hebben geleid dat deze consument, indien hij dergelijke informatie had ontvangen, een ander besluit over een transactie had genomen, inbreuk maakt op de verplichting die krachtens artikel 5 van de richtlijn consumentenrechten op hem rust.

60. Mijns inziens moet in de onderhavige zaak, ter vaststelling of artikel 5, lid 1, onder a), van de richtlijn consumentenrechten aldus moet worden uitgelegd dat een handelaar die een internationale vervoerdienst aan een consument verleent gehouden is om deze consument te

[12] Richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van richtlijn 84/450/EEG van de Raad, richtlijnen 97/7, 98/27/EG en 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad en van verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad (PB 2005, L 149, blz. 22; hierna: „richtlijn oneerlijke handelspraktijken").

[13] Zie, met betrekking tot de in beide richtlijnen gebruikte term „handelaar", arrest van 24 februari 2022, Tiketa (C-536/20, EU:C:2022:112, punt 29). Deze uitlegging en toepassing van de richtlijn consumentenrechten zijn ook terug te vinden in de richtsnoeren van de Commissie voor de toepassing van deze richtlijn, waaruit blijkt dat de Uniewetgever zich bij de opstelling van de richtlijn consumentenrechten heeft gebaseerd op de rechtspraak die in het kader van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken is ontwikkeld. Zie in die zin Mededeling van de Commissie – richtsnoeren met betrekking tot de uitlegging en toepassing van richtlijn 2011/83 van het Europees Parlement en de Raad betreffende consumentenrechten (PB 2021, C 525, blz. 1; hierna: „mededeling van de Commissie"), paragraaf 1.1, met als opschrift „De begrippen ‚handelaar' en ‚consument'").

[14] In haar richtsnoeren voor de toepassing van de richtlijn consumentenrechten merkt de Commissie op dat handelaren voor de keuze van de voornaamste kenmerken die aan de consument moeten worden meegedeeld, dezelfde benadering moeten volgen als voor de doeleinden van artikel 7, lid 4, van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken, d.w.z. de consument die informatie verstrekken over kenmerken welke hij nodig heeft om een geïnformeerd besluit over de transactie te nemen. Zie mededeling van de Commissie, paragraaf 3.2, met het opschrift „Gemeenschappelijke eisen voor in verkoopruimten gesloten overeenkomsten en buiten verkoopruimten gesloten overeenkomsten/overeenkomsten op afstand".

[15] Zie naar analogie arrest van 23 januari 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser [C-518/23, EU:C:2025:35 (hierna: „arrest NEW Niederrhein Energie"), punt 32].

informeren over de toepasselijke douaneprocedures, getoetst worden of de consument – na te zijn geïnformeerd over de relevante douaneprocedures – waarschijnlijk een ander besluit over de transactie zou nemen.

61. Gelet op het feit dat de douanerechten de totale kosten van internationaal vervoer aanzienlijk kunnen verhogen, zoals in casu is gebeurd [16], kunnen douanerechten mijns inziens worden geacht een afschrikkende werking op de consument te hebben en kunnen zij hem bijgevolg weerhouden van het sluiten van overeenkomsten tot internationaal vervoer.

62. Het antwoord op de vraag wat de „voornaamste kenmerken" van een overeenkomst zijn in de zin van artikel 5, lid 1, onder a), van de richtlijn consumentenrechten, aan de hand waarvan wordt bepaald welke precontractuele informatie een handelaar aan een consument moet verstrekken, zal bovendien onvermijdelijk afhangen van de specifieke context waarin de overeenkomst tot stand komt. [17] Aangezien overeenkomsten tot internationaal vervoer van goederen een grensoverschrijdend karakter hebben en op deze goederen gewoonlijk douanerechten worden geheven, kan redelijkerwijs worden geconcludeerd dat deze douanerechten een van de voornaamste kenmerken van deze soorten overeenkomsten vormen.

63. Ook het feit dat in het CMR-verdrag, dat overeenkomsten tot internationaal vervoer van goederen regelt, specifieke bepalingen over verplichtingen met betrekking tot douaneprocedures zijn opgenomen, pleit ervoor dat deze procedures tot de „voornaamste kenmerken" van dit soort overeenkomsten behoren in de zin van artikel 5, lid 1, onder a), van de richtlijn consumentenrechten.

64. Gelet op de specifieke aard van overeenkomsten tot internationaal vervoer van goederen en de doelstellingen van de richtlijn consumentenrechten, ben ik dan ook van mening dat artikel 5, lid 1, onder a), van deze richtlijn aldus moet worden uitgelegd dat een handelaar die een internationale vervoerdienst aan een consument verleent, gehouden is om deze consument erop te wijzen dat op de vervoerde goederen douanerechten *kunnen* worden geheven.

### *E. Maar hoe gedetailleerd moet deze informatie zijn?*

65. Nu is vastgesteld dat artikel 5, lid 1, van de richtlijn consumentenrechten aldus moet worden uitgelegd dat het handelaren een algemene verplichting oplegt om de consument erover te informeren dat tijdens grensoverschrijdend vervoer van goederen eventueel douaneprocedures moeten worden doorlopen, moet thans worden onderzocht welke omvang deze specifieke informatieverplichting heeft, en moet met name worden nagegaan of zij inhoudt dat de handelaar, ten eerste, gedetailleerde informatie moet verstrekken over de concrete documenten die nodig zijn [artikel 5, lid 1, onder a)], en, ten tweede, met het oog op de berekening van de totale prijs van de verrichte dienst, gedetailleerde informatie moet verstrekken over de tarieven en bedragen van de douanerechten die op het vervoer van toepassing zijn [artikel 5, lid 1, onder c)], of dat algemenere informatie volstaat.

[16] In casu werden de totale kosten door de douanerechten bijna tien keer zo hoog als de kosten voor de geleverde dienst (in totaal 4 340,59 EUR, tegenover 450 EUR voor de vervoerdienst).

[17] Zie naar analogie, met betrekking tot artikel 6, lid 1, onder c), van de richtlijn consumentenrechten, arrest van 10 juli 2019, Amazon EU (C-649/17, EU:C:2019:576, punt 37).

66. Wat betreft de omvang van de informatieverplichting van een handelaar wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of een handelaar kan voldoen aan zijn verplichting om de consument te informeren over de mogelijkheid dat op de vervoerde goederen douanerechten worden geheven door te vermelden dat de afzender (de consument) voor de nodige bescheiden voor de douaneprocedures moet zorgen, of dat de handelaar gedetailleerde informatie (zoals een lijst) moet verstrekken betreffende de specifieke documenten die aan de douaneautoriteiten moeten worden overgelegd.

67. Mijns inziens hangt het antwoord op deze vraag uiteindelijk af van de concrete dienst die de handelaar aanbiedt, en meer in het bijzonder van de vraag of de overeenkomst een douane-expeditiedienst omvat, in het kader waarvan de handelaar ermee instemt de douaneprocedures voor rekening van de consument te doorlopen.

68. In dit verband moet worden opgemerkt dat een handelaar die een dienst inzake internationaal vervoer van goederen verleent, overeenkomstig zijn precontractuele verplichting om de consument alle relevante informatie over de voornaamste kenmerken van een dienst te verstrekken, de consument moet meedelen of een dergelijke expeditiedienst in het kader van de te sluiten overeenkomst wordt aangeboden, en wie in dat verband verantwoordelijk is voor het verzorgen van de documenten die nodig zijn om de douaneformaliteiten te vervullen: de handelaar (als de overeenkomst een expeditiedienst omvat) of de consument (als de overeenkomst géén expeditiedienst omvat).

69. Mijns inziens zal een consument pas een geïnformeerd besluit over een transactie kunnen nemen nadat hij dergelijke informatie heeft ontvangen, aangezien deze informatie hem in staat stelt te beslissen of hij de douaneformaliteiten zelf wil afhandelen of een handelaar wil inschakelen die een dergelijke dienst verleent.

### *1. Omvang van de informatieverplichting van handelaren die een douane-expeditiedienst aanbieden*

70. Handelaren die een dienst inzake internationaal vervoer van goederen verrichten, kunnen in het kader van die overeenkomst een douane-expeditiedienst aanbieden, in welk geval contractueel wordt vastgelegd dat de handelaar bij de douaneautoriteiten optreedt als douanevertegenwoordiger van de consument.

71. Een dergelijke overeenkomst houdt in dat de handelaar voor rekening van de consument de in de douanewetgeving voorgeschreven handelingen en formaliteiten vervult bij de douaneautoriteiten, en ervoor zorgt dat de procedures worden gevolgd en de betaling wordt ontvangen, zodat de goederen de grens vlot kunnen passeren. [18]

72. Indien een overeenkomst voor internationaal goederenvervoer een douane-expeditiedienst omvat, is de handelaar mijns inziens verplicht de consument gedetailleerde informatie te verstrekken over de specifieke documenten die nodig zijn om de douaneformaliteiten te vervullen. Deze informatie maakt noodzakelijkerwijs deel uit van de verrichte dienst en valt derhalve onder de precontractuele informatieverplichting die de handelaar uit hoofde van artikel 5, lid 1, onder a), van de richtlijn consumentenrechten heeft.

[18] Zie over douanevertegenwoordigers artikel 5, punt 6, van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 2013, L 269, blz. 1; hierna: „DWU”), en artikel 18 van deze verordening.

73. Artikel 5, lid 1, onder c), van deze richtlijn legt een aanzienlijke last op handelaren wanneer zij een potentiële consument moeten informeren over de totale prijs van de verrichte dienst. Deze bepaling verplicht de handelaar niet alleen om de consument, indien mogelijk, te informeren over de totale prijs van de goederen of diensten, met inbegrip van alle belastingen en eventuele extra kosten, maar bepaalt ook dat, wanneer de handelaar een dergelijke berekening redelijkerwijs niet vooraf kan maken, hij de consument toch moet informeren over de manier waarop de prijs moet worden berekend.

74. Wanneer een handelaar in het kader van zijn internationale vervoerdienst overeenkomt om voor rekening van de consument als douanevertegenwoordiger op te treden, moet hij de prijs van deze dienst vermelden op het moment dat hij de consument over de totale prijs van de overeenkomst informeert, zodat de consument een geïnformeerd besluit over de transactie kan nemen.

75. In het kader van overeenkomsten tot internationaal vervoer van goederen zal een handelaar echter niet altijd in staat zijn om de totale kosten van de dienst met inbegrip van de douanerechten te berekenen, aangezien de exacte hoogte van de douanerechten redelijkerwijs niet altijd vooraf kan worden berekend en waarschijnlijk zal afhangen van een aantal verschillende factoren. [19]

76. Informatie over de tarieven en bedragen aan de hand waarvan de douanerechten worden berekend en over de toepassing van deze verschillende factoren valt echter onder „de manier waarop de prijs moet worden berekend” in de zin van artikel 5, lid 1, onder c), van de richtlijn consumentenrechten en vormt als zodanig essentiële informatie die de gemiddelde consument nodig heeft om een geïnformeerd besluit over een transactie te nemen. [20]

77. Hieruit volgt dat een handelaar – die in het kader van een overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen een douane-expeditiedienst verleent – zijn verplichting om informatie te verstrekken over de totale prijs van een dienst met inbegrip van alle belastingen en eventuele extra kosten in de zin van artikel 5, lid 1, onder c), kan nakomen door de consument vóór de sluiting van de overeenkomst te wijzen op het feit dat douanerechten verschuldigd zullen zijn en gedetailleerde informatie te verstrekken over de tarieven en bedragen van de rechten die op het specifieke vervoer van toepassing zijn, waaronder informatie over de algemene factoren die de totale hoogte van die rechten kunnen beïnvloeden (zoals de waarde of de oorsprong van de vervoerde goederen) of eventuele andere variabele factoren waarover de handelaar geen controle heeft. [21]

78. Gelet op deze overwegingen moet artikel 5, lid 1, onder a) en c), van de richtlijn consumentenrechten aldus worden uitgelegd dat een handelaar die in het kader van een dienst inzake internationaal vervoer van goederen een douane-expeditiedienst verricht voor een consument, die consument moet informeren over de douaneprocedures die op internationaal vervoer van toepassing zijn. Deze verplichting houdt in dat gedetailleerde informatie moet worden verstrekt over de specifieke documenten die nodig zijn voor de douaneformaliteiten,

[19] Voor de berekening van de douanerechten die bij de invoer van goederen moeten worden betaald, worden drie algemene factoren in aanmerking genomen: de waarde van de goederen, de tariefindeling van de goederen en de oorsprong van de goederen. Zie voor algemene informatie over de factoren die van invloed zijn op de hoogte van de rechten, de website van de Commissie over de berekening van douanerechten, beschikbaar op: https://taxation-customs.ec.europa.eu/customs/calculation-customs-duties_en.

[20] Zie naar analogie arrest NEW Niederrhein Energie, punt 31.

[21] Zie naar analogie arrest NEW Niederrhein Energie, punten 38 en 41. Dit betekent echter niet dat de mate van informatie over de manier waarop de prijs wordt berekend, de consument in staat moet stellen om op basis van die informatie zelf die prijs te berekenen en aldus tot een definitief bedrag te komen (punt 39 van dat arrest).

alsmede gedetailleerde informatie over de specifieke tarieven en bedragen van de douanerechten, met inbegrip van informatie over de algemene factoren die van invloed kunnen zijn op de totale prijs van de verrichte dienst.

*2. Omvang van de informatieverplichting van handelaren die géén douane-expeditiedienst aanbieden*

79. Gelet op het voorgaande kan het onevenredig zijn om van een handelaar die dergelijke expeditiediensten niet aanbiedt, te verwachten dat hij de consument met dezelfde mate van gedetailleerdheid informatie over douaneprocedures verstrekt.

80. Hoewel ik het ermee eens ben dat het opleggen van een dergelijke verplichting aan deze handelaren onevenredig kan zijn, doet dit niet af aan de wezenlijke verplichting van de handelaar om de consument voldoende informatie te verstrekken over de voornaamste kenmerken van de verrichte dienst, zodat de consument een geïnformeerd besluit over een transactie kan nemen.

81. Bij de beoordeling van de omvang van deze verplichting is het van belang om een juist evenwicht te vinden tussen een hoog beschermingsniveau voor de consument en het concurrentievermogen van het bedrijfsleven. [22] De verplichting voor een handelaar om informatie over douanerechten te verstrekken, mag daarom enerzijds niet zodanig ruim zijn dat zij de handelaar en zijn middelen onevenredig belast, en mag anderzijds niet zo strikt worden uitgelegd dat de consument het door artikel 1 van de richtlijn consumentenrechten gewaarborgde hoge beschermingsniveau wordt ontnomen.

82. Gelet op deze overwegingen ben ik het eens met de verwijzende rechter dat het onevenredig zou zijn om een vervoerder die géén expeditiedienst aanbiedt, te belasten met een onderzoek naar de bijzonderheden van elk van de goederen die voor internationaal vervoer aan hem worden overgedragen en naar de specifieke documentatievereisten die in verschillende landen van toepassing zijn op het vervoer van die goederen. Dit geldt des te meer in de economische context van de exploitatie van bepaalde ondernemingen – met name de kleinste, zoals in casu – die wellicht niet over de middelen beschikken om dergelijk onderzoek te verrichten. [23]

83. Regelgeving inzake consumentenbescherming, zoals de richtlijn consumentenrechten, is echter gebaseerd op de premisse dat consumenten zich ten opzichte van de verkoper zowel qua onderhandelingspositie als qua kennisniveau in een betrekkelijk zwakke positie bevinden. [24] De handelaar moet dus voldoende informatie verstrekken om deze onevenwichtige situatie te verhelpen en de consument in staat te stellen een geïnformeerd besluit over een transactie te nemen.

84. Maar welke niveau van informatie zou voldoende zijn om deze onevenwichtige situatie te verhelpen?

85. Om deze vraag te beantwoorden, moeten de soorten documenten worden onderzocht die in verband met douanerechten nodig kunnen zijn.

[22] Zie in die zin overweging 4 van de richtlijn consumentenrechten.

[23] Zie naar analogie arrest van 10 juli 2019, Amazon EU (C-649/17, EU:C:2019:576, punt 48).

[24] Zie naar analogie arrest van 11 april 2024, Air Europa Líneas Aéreas (C-173/23, EU:C:2024:295, punt 27 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

86. Het procedurele kader voor de heffing van douanerechten is binnen de gehele Unie geharmoniseerd [25] en zowel de verplichting om douaneaangifte te doen [26] als de algemene documentatievereisten voor douaneprocedures zijn vastgelegd in uitvoeringsverordening (EU) 2015/2447 van de Commissie. [27] Vereist zijn met name bewijsstukken met betrekking tot de douanewaarde [28] en de oorsprong [29] van de vervoerde goederen. Hoewel de lidstaten vrij zijn om de specifieke vormen van documentatie voor te schrijven die aan de concrete vereisten voldoen [30], zijn de onderliggende bewijsvereisten dus overal in de Unie dezelfde.

87. In het licht hiervan, en gezien het feit dat handelaren die een internationale vervoerdienst verlenen, zullen beschikken over gespecialiseerde kennis van de algemene regels inzake douaneprocedures en dus zullen weten welke documenten voor deze procedures nodig zijn (bijvoorbeeld bewijsstukken met betrekking tot de waarde of de oorsprong van de goederen), kan redelijkerwijs van de handelaar worden verwacht dat hij de consument algemene informatie verstrekt over de soorten bewijsstukken die deze hem met het oog op douaneprocedures mogelijk moet overleggen, ongeacht of hij een douane-expeditiedienst aanbiedt, zodat de consument een geïnformeerd besluit over de transactie kan nemen.

88. Om deze redenen denk ik niet dat artikel 5, lid 1, onder a), van de richtlijn consumentenrechten aldus kan worden uitgelegd dat het handelaren die in het kader van overeenkomsten tot internationaal vervoer van goederen géén douane-expeditiedienst verrichten, ertoe verplicht om gedetailleerde informatie (zoals een lijst) te verstrekken betreffende de specifieke documenten die aan een bepaalde grens voor elk van de vervoerde goederen aan de douaneautoriteiten moeten worden overgelegd. Integendeel, deze bepaling verplicht handelaren mijns inziens eenvoudigweg om de consument te informeren over de soorten bewijsstukken die de consument moet overleggen – dat wil zeggen over het feit dat de consument documenten moet overleggen waaruit de oorsprong of de waarde van de vervoerde goederen blijkt – echter zonder de specifieke documenten te benoemen die daarvoor nodig zijn.

89. Gelet op de aard van de verrichte dienst mag de krachtens artikel 5, lid 1, onder c), van deze richtlijn op de handelaar rustende verplichting om de consument te informeren over de totale prijs van de verrichte dienst niet worden uitgelegd als een verplichting voor een handelaar die een dienst inzake internationaal vervoer van goederen verleent – maar géén douane-expeditiedienst – om een consument gedetailleerde informatie te verstrekken over de specifieke tarieven en bedragen van de douanerechten. De hoogte van douanerechten kan immers redelijkerwijs niet worden geacht deel uit te maken van de „prijs” van een dergelijke dienst, die enkel het vervoer van de goederen betreft en geen douaneafhandeling omvat.

90. Ik ben het eens met de Commissie dat de informatieverplichting van artikel 5, lid 1, onder c), van de richtlijn consumentenrechten moet worden uitgelegd in het licht van de aard van de overeenkomst tussen de handelaar en de consument. Indien in de overeenkomst niet is bepaald

[25] Zie in die zin overweging 28 van het DWU.

[26] Artikel 158 DWU.

[27] Uitvoeringsverordening van de Commissie van 24 november 2015 houdende nadere uitvoeringsvoorschriften voor enkele bepalingen van verordening nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 2015, L 343, blz. 558; hierna: „verordening 2015/2447”).

[28] Artikel 145 van verordening 2015/2447.

[29] Artikel 116 van verordening 2015/2447.

[30] De lidstaten kunnen bijvoorbeeld een vertaling van de documenten eisen. Zie in die zin artikel 116 van verordening 2015/2447.

dat de vervoerder douane-expeditiediensten zal verlenen, hoeft de vervoerder de consument geen gedetailleerde informatie te verstrekken over de tarieven en de hoogte van de douanerechten die op de betrokken goederen van toepassing zijn.

91. Dit doet echter niets af aan het feit dat een dergelijke handelaar krachtens artikel 5, lid 1, onder a), van de richtlijn consumentenrechten verplicht is om de consument erover te informeren dat douanerechten verschuldigd *kunnen* zijn.

92. Met het oog hierop moeten deze handelaren, nadat zij deze informatie aan de consument hebben verstrekt, vastleggen dat, indien aan de grens blijkt dat douanerechten verschuldigd zijn, hetzij wegens de aard van de vervoerde goederen, hetzij doordat de consument onjuiste of ontoereikende documenten heeft verstrekt, de handelaar deze rechten namens de consument zal betalen en de consument de rechten aan de handelaar moet vergoeden zodra de goederen zijn geleverd. Informatie over mogelijke toekomstige kosten kan redelijkerwijs worden beschouwd als essentiële informatie die de consument nodig heeft om een geïnformeerd besluit over een transactie te nemen.

93. Gelet op het voorgaande ben ik van mening dat artikel 5, lid 1, onder a) en c), van de richtlijn consumentenrechten aldus moet worden uitgelegd dat een handelaar die een dienst inzake internationaal vervoer van goederen verricht – maar géén douane-expeditiedienst – gehouden is om de consument er vóór de sluiting van de overeenkomst op te wijzen dat op de vervoerde goederen douanerechten kunnen worden geheven en dat de consument gehouden is om eventuele rechten die door de handelaar voor rekening van de consument zijn voldaan, aan de handelaar te vergoeden. De handelaar kan aan deze verplichting voldoen door de consument algemene informatie te verstrekken over de soorten bewijsstukken die voor douaneprocedures nodig zijn, maar hij hoeft geen gedetailleerde informatie te verstrekken over de concrete documenten die nodig zijn om deze douaneformaliteiten te vervullen en evenmin over de tarieven en bedragen van deze douanerechten.

94. Wanneer bovenstaande conclusies worden toegepast op de feiten van het hoofdgeding, lijkt in casu buiten kijf te staan dat de tussen verzoeker en verweerster gesloten overeenkomst géén douane-expeditiedienst omvatte. Evenmin wordt betwist dat verweerster (de handelaar) verzoeker (de consument) geen gedetailleerde informatie heeft verstrekt over de douaneprocedures en de toepasselijke tarieven van douanerechten.

95. Het staat aan de verwijzende rechter om te beoordelen of verweerster heeft nagelaten verzoeker de relevante informatie over mogelijke douaneprocedures te verstrekken en daarmee haar precontractuele informatieverplichting uit hoofde van artikel 5 van de richtlijn consumentenrechten heeft geschonden, in welke mate dit is gebeurd en wat de gevolgen van deze schending zijn voor de betrokken overeenkomst.

## IV. Conclusie

96. Gelet op het voorgaande geef ik het Hof in overweging de prejudiciële vragen van de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas te beantwoorden als volgt:

„Artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/83/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad en van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 85/577/EEG en van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad (de richtlijn consumentenrechten),

moet aldus worden uitgelegd dat

een handelaar die een internationale vervoerdienst aan een consument verleent, voor zover deze bepaling vereist dat hij de consument informatie verstrekt over de voornaamste kenmerken van de goederen of diensten, gehouden is om deze consument er vóór de sluiting van de overeenkomst op te wijzen dat op de vervoerde goederen douanerechten *kunnen* worden geheven. Deze verplichting houdt in dat handelaren de consument moeten meedelen of in het kader van deze overeenkomst al dan niet een expeditiedienst wordt aangeboden, en dus of de handelaar dan wel de consument verantwoordelijk is voor het verzorgen van de documenten die nodig zijn om de douaneformaliteiten te vervullen.

In het kader van overeenkomsten tot internationaal vervoer van goederen die een douane-expeditiedienst *omvatten*, moet artikel 5, lid 1, onder a) en c), van de richtlijn consumentenrechten aldus worden uitgelegd dat het de handelaar verplicht om de consument gedetailleerde informatie te verstrekken over de concrete documenten die voor de douaneformaliteiten nodig zijn, alsmede gedetailleerde informatie over de specifieke tarieven en bedragen van de douanerechten, met inbegrip van informatie over de algemene factoren die van invloed kunnen zijn op de totale prijs van de verrichte dienst.

In het kader van overeenkomsten tot internationaal vervoer van goederen die *géén* douane-expeditiedienst omvatten, moet artikel 5, lid 1, onder a) en c), van de richtlijn consumentenrechten aldus worden uitgelegd dat het de handelaar verplicht de consument te informeren over de verplichting om de handelaar eventueel namens de consument betaalde rechten te vergoeden. Deze handelaar moet de consument algemene informatie verstrekken over de soorten bewijsstukken die voor douaneprocedures nodig zijn, maar hij hoeft geen gedetailleerde informatie te verstrekken over de concrete documenten die nodig zijn om douaneformaliteiten te vervullen, en evenmin over de tarieven en bedragen van de douanerechten.”